

enskomsten. Med Hensyn til den har Rigsdagen jo endnu ikke udtalt sit Standpunkt, og for mig staar det endnu ikke klart, om man skal flytte en Infanterikaserne til Valby og Gardehusarkasernen til en Plads ved Tuborg. Maaſte bliver det Resultatet, men den Tid den Sorg, vi finde nok Plads, hvis vi overhovedet bestemme os til at foretage disse Flytninger. Og hvad den Smule Dvælsesplads til Ingeniørerne angaar, kan jeg ikke andet end beklage, at Kommissionen lige med et bliver afbrudt i sine Undersøgelser angaaende dette Punkt. Den militære Afdeling af Kommissionen var paa det rene med, at en saadan Plads ret godt kunde findes — hvor det skulde være, taler Kommissionen ikke om, og jeg skal ogsaa undgaa al Undersøgelse her i Tinget angaaende dette Punkt — men lige med et hender det mærkelige, at da man kunde finde en Plads, stopper man fuldstændig i sit Arbejde. Og hvorfor? Fordi, som jeg nu hører, en anden Afdeling af denne Kommission, den mere civile eller den medicinske Afdeling er kommen overens med sig selv om, at Hospitalet skal flyttes. Saa siger den militære Afdeling af Kommissionen, at den vil lade sine Grundspørgsmaal behandles med der, naar Hospitalet skal flyttes ud paa Fælleden. Den forlader saa det Spørgsmaal, hvor Ingeniørerne skulle gaa hen og grave, naar de ikke længer kunne grave paa østre Glacis, og sætter Oberstløjtnant Grüner til nærmere at forfølge Kommissionens Beslutning paa det Punkt; men hvilket Resultat han er kommen til, hvilke Meninger han har, og hvilken Grund han har til dette Djemed, efter at han har undersøgt Forholdene, derom lader hverken den cærede Kommission eller den cærede Ministre os vide noget som helst. Som sagt, Kommissionen mener, at vi kunne godt faa Plads til Ingeniørerne, maaſte først kun en foreløbig Plads og saa i sin Tid en anden. Jeg udtaler dette saa udførligt for at faa fast, at der ikke foreligger nogen absolut Nødvendighed for os, vi have ikke Kniven paa Struben. Vi behøve ikke at lade os skræmme af Overpræsidiat, vi staa frit og kunne se paa Forholdene, som de ere; vi kunne frit undersøge, om Staten kan være tjent med at gaa ind paa et Forslag, der ikke tager ligeligt Hensyn til begge Sider, men staffer den ene Part alt for stor Fordel paa den andens Bekostning. Jeg vil her sige, at jeg overordentlig gerne vil være med til at løse dette fortvilede Fælleskab om Fællederne. Jeg finder, at det i Grunden er en Uting, at Kommunen ikke har sine Fordele frie for Behæftelser, og jeg mener, at Staten burde ogsaa have sine Fordele frie

for Behæftelser. Et slikt Fælleskab om disse for øvrigt meget værdifulde Grunde burde hurtigst muligt afløses. Men saa kommer det Spørgsmaal, om den Afløsning, der her er foreslaaet, er retferdig til begge Sider. Hvorledes er Forholdet med Hensyn til de tre Fælleder? Forholdet er det, at Kommunen vel har en Ejendomsret, men det er i Virkeligheden en meget formel Ejendomsret, thi Kommunen mangler Brugsretten. Den har Staten, og saa kan man dog ikke opgøre Forholdet, som det cærede Medlem fra Viborg (Klein) gjorde, og sige, at det er Kjøbenhavn, der har den største Part i Fællederne, fordi Ejendomsretten staaer saa langt foran Brugsretten. Ja, det kan man vel sige, men er der nogen, der vil tro derpaa? Forholdet kan jo i den Henseende stille sig høist forskelligt. En Brugsret over en Jord eller en Ejendom kan være noget mere værd end en Ejendomsret derover, og paa den anden Side kan Ejendomsretten være mest værd. Spørgsmaalet er, hvorledes er Forholdet i det foreliggende Tilfælde? Her er det saaledes, at Kommunen ikke kan have Spor af Indtægt af disse Fælleder ud over den Smule Indtægt, der kan falde af derved, at der engang imellem græsser nogle Køer derude. Fællederne ere en fuldstændig død Kapital for Kommunen, den kan ikke faa en eneste Dre ud af den Kapital uden Statens Tilbælfelse. Brugsretten er altsaa her det vigtigste, ogsaa fordi den Brug, som Staten gør af disse Fælleder, er meget, meget mere værd for Staten, end den Smule Indtægt kan være værd for Kjøbenhavn, som kan komme ind gennem disse Græsningspenge. Der kan ikke være Tale om andet, end at Staten har den største Fordel af Fællederne; det er her Staten, der staaer i første Række. Skulle vi gøre det op, vil det derfor være ufordelagtigt for Staten at dele halvt og halvt; Staten burde have den største Part af Fællederne. Men har Kommissionen foreslaaet at gøre det op paa denne Maade? Nej, langt fra! Den opgør det saaledes, at Kommunen faar langt den overvejende Fordel fremfor Staten. Selvfølgelig indrømmer jeg, at der er Fordel paa begge Sider. Naar der ligger en død Kapital hen, og der gives fri Raadighed over den, er det en Gevinst for begge Parter. Men naar Fælleskabet hæves paa den her foreslaaede Maade, trækker Kjøbenhavn Fordelen i Kommen; det er den, der presser Citronen, saaledes som den jo forøvrigt er vant til. Forholdet er jo dette, at de 3 Fælleder bestaa af 271½ Tdr. Land, og af disse dyre Grunde faar Kommunen omtrent de 200 og Staten de